

I sag 10/71

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 af tribunal d'arrondissement (kriminalafdelingen) de Luxembourg er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

Luxembourgs anklagemyndighed

og

Madeleine Hein, født Müller
Alphonse Hein,
Eugene Hein,
André Hein,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens konkurrenceregler med henblik på oprettelse af en flodhavn,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene A. M. Donner og A. Trabucchi, dommerne R. Monaco (refererende), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore og H. Kutscher,

generaladvokat: A. Dutheillet de Lamothe
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. Ved dom af 20. februar 1970, indgået til Domstolens justitskontor den 17. marts 1971, har Tribunal d'arrondissement (kriminalafdelingen) de Luxembourg i henhold til EØF-traktatens artikel 177 stillet to spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktaten med henblik på nationale love om oprettelse og drift af en flodhavn ved Mosel (havnen i Mervert);
2. det første spørgsmål er »om fællesskabsretten giver private, som er undergivet national ret, direkte rettigheder på det her omhandlede område i almindelig-

hed og på det område, der reguleres af den luxembourgiske lov af 22. juli 1963 om oprettelse og drift af en flodhavn ved Mosel, som ændret ved lov af 26. juni 1968, i særdeleshed«;

3. såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges der dernæst, »hvorvidt og i hvilket omfang bestemmelserne i de ovennævnte love er uforenelige enten med Rom-traktatens tekst og ånd eller med forordninger eller andre retsakter, som er udstedt af de ifølge traktaten kompetente organer«.
4. Uanset at spørgsmålene er uklart formuleret, fremgår formålet med forelæggelsen klart af dommens præmisser;
5. den nationale ret har anført, at den, især på grund af de fordele og privilegier, som loven giver selskabet, Société du port de Mertert, der har fået overdraget havnens drift, og den ugunstige konkurrencesituation, som andre havnevirksomheder ved Mosel herved bringes i, er i tvivl med hensyn til disse loves forenelighed med Fællesskabets konkurrenceregler;
6. inden den idømmer private de straffe, som artikel 2 i loven af 26. juni 1968 foreskriver for overtrædelse af de bestemmelser, der begrænser tredjemands ret til at drive havnevirksomhed, har den nationale ret fundet det nødvendigt at henvende sig til Domstolen for at få de fortolkningsbidrag, der gør det muligt for den at løse problemet vedrørende senere nationale retsreglers forenelighed med Fællesskabets konkurrenceregler;
7. selv om Domstolen i sager efter traktatens artikel 177 ikke er beføjet til at træffe afgørelse vedrørende spørgsmålet, om en national bestemmelse er forenelig med fællesskabsretten, kan den dog af formuleringen af den nationale rets spørgsmål og under hensyntagen til de af denne anførte faktiske omstændigheder uddrage de forhold, som vedrører traktatens fortolkning.
8. Det fremgår af de oplysninger, som Tribunal d'arrondissement har givet, at de rejste spørgsmål falder inden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 90;
9. artikel 90, stk. 1 indeholder et generelt forbud mod, at medlemsstaterne for offentlige virksomheder eller virksomheder, som de indrømmer særlige eller eksklusive rettigheder, træffer eller opretholder foranstaltninger, som er i strid med traktatens bestemmelser, navnlig de i artiklerne 7 og 85-94 nævnte;
10. dog bestemmes i artikel 90, stk. 2, at virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, er underkastet disse bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem, forudsat at udviklingen af samhandelen ikke påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse.

11. en virksomhed, der nyder visse privilegier ved udøvelsen af i medfør af lovtillagte opgaver, som til dette formål opretholder en snæver forbindelse med de offentlige myndigheder, og som afvikler hovedparten af flodtrafikken i vedkommende stat, kan være omfattet af EØF-traktatens artikel 90, stk. 2;
12. for at kunne besvare de stillede spørgsmål må det således undersøges, hvorvidt artikel 90, stk. 2, kan give private rettigheder, som de nationale domstole skal beskytte;
13. artiklens andet stykke indeholder ikke nogen ubetinget regel;
14. anvendelsen af denne regel indebærer nemlig en bedømmelse af de krav, der følger dels af den særlige opgave, som de pågældende virksomheder har fået overdraget, dels af hensynet til Fælleskabets interesse.
15. Denne bedømmelse skal ske ud fra den almindelige, økonomiske politik, som staterne under Kommissionens tilsyn forfølger;
16. følgelig og uden at dermed noget præjudiceres med hensyn til Kommissionens udøvelse af sine beføjelser efter artikel 90, stk. 3, giver artiklens andet stykke ikke på det nuværende stadium private rettigheder, som de nationale domstole skal beskytte.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af tribunal d'arrondissement (kriminalafdelingen) de Luxembourg ved dom af 20. februar 1970, for ret:

Uden at dermed noget præjudiceres med hensyn til Kommissionens udøvelse af sine beføjelser efter artikel 90, stk. 3, giver artiklens andet stykke ikke på det nuværende stadium private rettigheder, som de nationale domstole skal beskytte.

Lecourt	Donner	Trabucchi
Monaco	Mertens de Wilmars	Pescatore
		Kutscher

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1971.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident